

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Praxis Meditandi A S. P. Ignatio Societatis Iesv Fundatore traditæ Explicatio

Le Gaudier, Antoine

Dilingæ, 1627

Cap. VII. De remota præparatione ad orationem, & eius impedimentis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50280](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50280)

dustria, cooperante diuina gratia, multum pendeat; operæ pretium est breuiter ea recensere quæ conferre nos & possumus & debemus, vt hæc nobis spiritualis actio sit utilis.

 CAPVT VII.

De remota præparatione ad orationem, & eius impedimentis.

ANtequam ea quæ ad huius excellentissimæ actionis praxim spectant exactius tradamus; necesse est vt, quæ ad causæ efficientis creatæ, id est illius qui orationi vacat, dispositionem pertinent, explicemus. Nam, vt in omnibus causis efficientibus accidit, quod melius hæc instructa erit, & maiori causandi vi prædita, atq; ad agendum conuenientius applicabitur; eò etiam melior, & præstantior hæc orationis actio consurget.

C

Ani-

Anima igitur, vt rectè ad orationem præparetur, quædam imprimis impedimenta remouenda sunt, quæ vires eius infringunt & debilitant, deinde ijs instruenda est adminiculis, quæ ad hanc actionem iuuent. Quamquam enim ad ordinem naturæ intellectualis pertineat, tenet tamen in eo locum infimum, ideoque nec statim ipsa supernaturalia, imò verò nec naturalia principia concipere, nec in principijs conclusiones ipsas eodem actu penetrare potest; Sed discursu eget, quo pedetentim & cum labore ac difficultate ad rerum sibi propositarum perfectam cognitionem perueniat. Iam verò ad res spirituales percipiendas quàm parùm ex se idonea est, quàm cæca? nam corpori immersa adeo est, vt non nisi per phantasmata percipere eas valeat, & partim ab ipsis externis obiectis, partim à sensibus, partim à phantasia & appetitu inferiore, à superiorum

rum

rum & diuinarum rerum cognitione & affectu vis eius intelligendi & appetendi, quæ natura sua valde debilis est, impeditur, & ad inferiorum rerum studium, curam, & desideria, plerumque cum magna inordinatione detrahitur. Id ergo genus impedimenta remouenda sunt, & vis illa intelligendi, adeo infirma & imperfecta, adscitis aliunde auxilijs corroboranda est, vt ad meditandi actionem factis esse queat.

Impedimenta verò quatuor sunt potissimum, quæ sanctus Bernardus sic paucis attingit, *ser. 23. in Cant. Sensus egens, cura pungens, culpa mordens, & quæ difficiliter amouentur irruentium imaginum corporearum phantasmata.* Quæ nos ordine alio explicabimus. Primum igitur sunt peccata non solum grauiora, de quibus hic non agimus, sed etiam venialia: horum enim affectus si actu inhereant, vel si, qui inhæserant non omnino euellantur,

38 DE ORATIONE

voluntatem ipsam charitatis feruore, qui verè orationis spiritus est & quasi anima, destitutam summo operè debilitant, atque ad terrenos affectus à supernarum rerum desiderio deprimunt, totamq; animam Dei ope, si non indignam, saltem longè minùs dignam efficiunt; singularem verò illam, quæ tantoperè in oratione cõmendatur, in Deo confidentiã enervant: denique omnem deuotionis & pietatis suauitatem exsugunt. Qua de causa mirum in modum meditationem iuuat vitæ sanctitas & puritas: Deus enim mundis corde libentiùs adlaborat, seq; puris mentibus clariùs videndum præbet. *Placeat, inquit D. Bernardus, ser. 62. in Cant. necesse est facies quæ in Dei claritatem intendere potest; neque enim id posset nisi clara quoque ipsa esset & pura. utique transformata in eandem quam conspicit claritatis imaginem; alioquin ipsa dissimilitudine resiliiret, insolito re-*
uerbe-

nerberata fulgore. Et Diadochus de perf. spirit. cap. 23. Nemo potest vel diligere vel credere, (qui sunt præcipui orationis actus) si ipse sui accusationem habeat: cum enim conscientia nostra seipsum arguendo conturbat, non finitur mens odorem celestium bonorum sentire, sed potius in ambiguum statum distrahitur, ita ut propter antegressam experientiam fidei, feruenter quidem id appetat, assequi autem in sensu cordis per charitatem, propter crebros morsus & accusationes conscientie non possit.

Alterum impedimentum est passionum non satis domitarum importuna vis secluso etiam voluntatis consensu, atque adeo omni peccato. Nam nisi mortificationis exercitio domesticæ illæ pugnae sopiantur, & ad imperium rationis componantur omnes intestinae passionum discordiæ, motus ipsæ suos in voluntatem & intellectum deriuant, animi statum & firmitatem concutiunt, pacemque turbant;

uo-
t &
berè
tus
de-
pe,
nūs
erò
cō-
ier-
onis
r.
ne-
&
rde
en-
pla-
z. in
ari-
n id
ra.
iam
uin
re-
be-

bant; cū tamen sine summa tranquillitate, nec audire nos Dominus in oratione possit, nec nos illum. Quare dici non potest quā necessaria sit ad meditationem mortificatio, cuius defectus in causa esse solet cur incipientes non ita benè meditationi vel cum utilitate, vel cum delectatione dent operam. *Si cupis orare ut decet, inquit Nilus c. 19. animam dolore non afficias, alioquin frustra curris.*

Tertium est sollicitudo & cura nō tantū rerum ad nos nō spectantiū, quæ sæpè peccato vel immortificatione nō caret, sed etiam earum rerum quæ ex officio nobis incūbunt; qualia esse solent studia, functiones varię circa proximum, negotia etiam ad Dei gloriam in speciem suscepta. Nam earum rerum multitudo, varietas, & gravitas quibusdam sollicitudinum spinis mentem acriter pungit, variāsque importunè rerum gerendarum rationes suggerit, quibus

omne

omne pietatis studium extinguatur, robur animi languet, & orationis feruor tepescit.

Quartum deniq; est quædam cogitationum huc illucque errantium volubilitas, & instabilitas mentis, siue à natura vagæ, siue malo vsu & consuetudine secum habitare nescientis. Hoc enim impedimentum memoriam & intellectum adeo distrahit, vt nec vires omnes in oratione occupet, & postquam attentionem mens ad propositum meditationis argumentum tantisper adhibuerit, furtim elabatur hæc cogitatio & aliò veluti peregrinatur, ita vt sepe diutissime incauta, & sui erroris ignara, in nescio quibus nugis à se procul & Dei præsentia habitet.

Aduersus hæc impedimenta duplici præparatione munienda & corroboranda esse anima videtur, remota altera, de qua paucis in hoc extremo capite agendum est; altera pro-

pinqua, quam fusiùs in sequenti persequemur. Est igitur remota ad meditationem præparatio ardentissimū sui profectus & vitæ sanctioris ac purioris studium, adiuncta mortificationis exercitatione continuâ, cum moderatione & prudentia animi in suscipiendis gerendisq; ordinatè rebus omnibus proposita ante mentis oculos Dei ubiq; existentis & omnia inspicientis præsentia, cuius in obsequium & maiorem gloriam nostra omnia dicta, facta que & cogitationes etiam ipsas summâ stabilitate ac constantiâ tanquam in proprium finem destinare semper, & sumâ sollicitudine debeamus. Et certè in perfectionis statu ipsa vita religiosa nihil aliud esse videtur, quàm, si min⁹ perpetua oratio, saltem iugis ad orationē præparatio: tota enim ex mortificationis & pietatis sanctissimis exercitijs contexitur, quibus vel re ipsa Deum oramus, vel ex eius volūtate eius res
& ne-

& negotia gerimus, bonumque illius
nostro neglecto procuramus; idque
eoram eo; vel colloquente per inter-
nas inspirationes & lumina, quibus
excitat, animat, confortat, dirigit, re-
prehendit, consolatur; vel spectan-
te, vt presentem de ijs quæ agimus,
consulamus quid à nobis eo tempo-
re fieri, quemve agendi modum præ-
scribat, auxilium necessarium petam-
us, eique continuo nos nostraque
omnia offeramus. Hoc enim non so-
lum officium seruorum est, qui suum
nihil, nec etiam seipfos habent, toti
in ius Domini transierunt; sed ami-
corum munus, & eorum amicorum
qui spontanea sui obliuione, perpe-
tuâque, aliisque omnibus longissimè
posthabitis, totos sese bono Dei pro-
curando deuouerunt: quod religiosi
certè omnes status sui professione in
suis omnibus actionibus, totâque vi-
ta faciunt: sic à prima ad vltimã de-
ductæ, sanctæque huius intentionis

filo contextæ totius diei & vitæ religioſæ actiones, quid aliud ſunt quàm oratio continua, vel ad orationem preparatio? *Quidquid*, inquit Nilus cap. 18. *durum & aſperum toleraueris patienter, fructum laboris tempore orationis reperies.* Quare non mirum eſt ſi cum vitæ quotidianæ curſus non ita vt decet peragitur, nec oratio ſuccedat, nec vllus in eius perfectione progreſſus fiat. Rectè enim Caſſianus Coll. 9. cap. 2. *quidquid ante orationis horam anima noſtra conceperit, neceſſe eſt vt orantibus nobis per ingreſſionem recordationis occurrat. Quamobrem quales orantes volumus inueniri, tales nos ante orationis tempus preparare debemus.*

CAPVT VIII.

*Preparatio propinqua vespere
vel mane facienda.*

Preparatio propinqua ea eſt, qua
vtra-